

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. N°. 116.

Solgte Sessjon.

48de Møde.

Fredagen den 14de December Kl. 6^{1/2} Aften.

(Fortsat).

Frelund (fortsat): Det er Grunden, hvorfor jeg i Forening med ærede Medlemmer har stillet dette Forslag. Denne Lov er, som bekjendt, bleven sammenlignet med en Done, et Billede, der kan være ret passende, og denne Paragraph er bleven sammenlignet med Nonnebær; men er det Første passende, kan jeg derimod ikke gaae ind paa det Andet; thi jeg troer, at de maatte være meget eenfoldige, som vilde lade sig lokke af denne Paragraph. Det forekommer mig, at der ikke ligger noget overordentligt Tillokkende i Paragraphen; der staaer kun deri, at Menighedsraadet skal have Lov til at udtale sig om de indkomne Ansøgninger. Det vil sige, at det faaer Noget at see paa og Noget at tale om; men der er ikke tillagt Menigheden den ringeste Myndighed, saa det forekommer mig ikke, at det i og for sig kan være tillokkende, og ligesaa lidt derfor Paragraphen anses for farlig af dem, der frygte Loven. Hvad nu vort Endringsforslag angaaer, da er det temmelig klart, hvad det tilfigter. Vi have stillet det deels for at høre den ærede Ministers Udtalelse om denne Sag, deels for at see, hvor stor Stemning der var her i Salen for virkelig at give Menigheden Noget af en Indflydelse, som det fra alle Sider synes at være indrømmet, at der tilkommer den, og deels for, hvis det skulde lykkes denne Løvs Venner at sende den til det

andet Thing, der da der kunde blive givet Paragraphen en Skikkelse, som vi synes bedre om. Hvad Forslaget selv endvidere angaaer, saa har det jo været saa heldigt at møde en ikke ringe Understøttelse hos den ærede Minister, Noget, jeg forresten ogsaa havde ventet. Forslaget falder jo egentlig i to Dele. Hvad den første Deel angaaer, som omhandler Bestikkelsen af Sognepræsten, da er jo den ærede Minister gaaet ind derpaa, dog med den Tilføjning, at naar Menighedsraadet erklærer sig imod nogle af Ansøgerne, skal denne Erklæring have en vis Grænse. Det maa jeg finde ganske naturligt, og jeg kan for min Part ikke have Noget derimod. Jeg kan godt see, at Forslaget kunde anvendes til en saadan Overlighed, at Menigheden fik en virkelig Valgret. Derimod har jeg ikke kunnet forstaae, hvorfor de sidste Ord „og aldrig mod flere end 3“ skulde tilføies. Jeg hørte rigtignok den ærede Ordførers Udtalelse derom, men hans Grunde være slet ikke overbevisende for mig. Det forekommer mig, at der er en bestemt Begrænsning, naar der staaer „1/3 af Ansøgerne“, og naar der skulde regne en Masse Ansøgninger ned, naar de skulde komme i Hundredevis, naar Flokken var stor, saa kunde der vel ogsaa være en stor Deel iblandt Ansøgerne, som Menigheden kunde ønske at være fri for. Det forekommer mig, at den Begrænsning, vort Forslag kunde behøve, er tilstrækkelig, naar det siges, at Menighedsraadet kun kan erklære sig imod 1/3 af Ansøgerne. Hvad den anden Deel af vort Forslag angaaer, da have vi ikke været saa heldige at faae den ærede Minister til at gaae saa langt med os. Jeg formaaer ikke —